

РЕШЕНИЕ

№ 40290

гр. София, 03.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 04.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ваня Стоянова

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **9531** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 26, ал. 12 от Закон за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Делото е образувано по жалба на К. А., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , притежаващ Паспорт № S35682128, издаден на 24.04.2023 г. от Република Т., валиден до 24.04.2027 г., чрез упълномощения адв. И. В. Т., член на С. адвокатска колегия, с ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес за връчване на съдебни книжа, уведомления и призовки: [населено място], [улица], комплекс „П.“, секция „Д“, ет. 3, Офис № 45, срещу: Отказ от 22.08.2025г. за издаване на виза от ЗКЛ при Генерално консулство на РБ в И., Р., с който на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, е отказано издаване на виза за дългосрочно пребиваване /Виза вид „D“/. Сочи се, че оспорващият е материално обезпечен, доколкото е пенсионно осигурен - получава пенсия, има банкова сметка, в която има достатъчно налични средства. В заявлението за издаване на виза са посочени и приложени всички необходими документи. Твърди се още, че с постановления отказ са засегнати права и свободи на оспорващия, гарантирани в чл. 8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС). Позовава се на разпоредбата на чл. 8, § 1 от КЗПЧОС регламентира правото на зачитане на личния и семейния живот на лицата, като счита същите за неприкосновени. Соци, че правото на личен живот не включва само семейния такъв, а е лично право всеки сам да избира мястото и начина си на живот, както и да го съчетава с възможността да извършва професионалната си дейност, стига да не вреди на другите и да спазва установените правила и закони. Счита, че съгласно чл. 8, § 2 от КЗПЧОС., намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената

сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Намира още, че в обжалвания адм. акт липсват каквито и да било мотиви относно така посоченото правно основание - чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, а липсата на доказателства за наличието и на предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ препятства възможността на съда да извърши преценка дали намесата в правото на личен и семеен живот на чужденеца е допустима предвид разпоредбата на чл. 8, пар. 2 от КЗПЧОС. Излага съображения за допуснато нарушение на чл. 8 пар. 1 и 2 от КЗПЧОС, на Протокол № 4, ал. 2 от КЗПЧОС отнасящ се за свободата на придвижване на лица, включително да напускат страната си по произход. Твърди се, че мотивирания отказ дава основание да се приеме, че се ограничават основни права на оспорващия, в нарушение на КЗПЧОС, каквото е правото на свободно придвижване. Изрично посочва, че не се установява договорът за наем да е фиктивен. Счита още, че оспорващият безспорно е доказал, че разполага с финансови средства и осигурено жилище. Излага съображения за неизлагане на мотиви в оспорения адм. акт, както и за нарушение на административно-процесуалните правила, при несъобразяване с разпоредбите на чл. 35 и чл. 36 от АПК. Иска се отмяна на обжалвания отказ и да се изпрати административната преписка за ново произнасяне по заявлението за виза тип „Д“, подадено от заявителя, като дадете задължителни указания за прилагането на закона, както и присъждане на направените по делото разходи, включително адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, не се явява, не изпраща представител. Депозира писмено становище.

Ответникът по жалбата- КДЛ в Генералното консулство на Република България в И., Република Т., редовно призован, не се явява и не се представлява.

Административен Съд С. град, I отделение, 4-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Със заявление № IST25017080V, подадено на 16.06.2025г. в Генерално консулство на Република България в И., Република Т., жалбоподателят е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към същото са представени следните документи: 1. Копие от паспорт на К. А., запитване по партида за социално осигуряване от 07.04.2025г., договор за наем на недвижим имот между С. С. К. и К. А. за недвижим имот, находящ се в [населено място], [община] за срок от две години, декларация от оспорващия, че желае да се засели в [населено място], [община], удостоверение за салдо по сметката на оспорващия от Т. Б., клон С., Писмо от Министерство на правосъдието, Р., че К. А. няма съдебна регистрация, нито архивирана такава, препис извлечение от регистъра на населението на [община], роден в А. на 01.09.1972г. удостоверение за постоянен адрес на лицето, издаден от Р., застраховка „злополука“ с медицински разходи за чужденци.

По делото са изискани становища във връзка със заявлението на жалбоподателя за издаване на виза от МВР, дирекция "Миграция" и Държавната агенция за национална сигурност (ДАНС), които са приобщени като доказателства. С писмо рег. № УРИ 292р-22737 от 13.08.2025г. на началник група „Миграция“ ОД на МВР, К. е представено отрицателно становище. Служители от група „Миграция“ са посетили заявения адрес на пребиваване-с.Пъдарци, [община]., при която е установен собственика на жилището, попълнил въпросник, като посочил че оспорващия клиент на негова счетоводна фирма. Пребивавал е на адреса преди месец от проверката, като на същия адрес били регистрирани 4 чужди граждани. При проверка в АИС „БДС“ се установява, че посоченото жилище се предоставя на чужди граждани“, които след получаване на документи

за самоличност или пребиваване се заличават от адреса и се вписват други. Направен е извод, че жилището се предоставя на още 4 ма граждани, от които никой не живее на адреса, което води до основателни съмнения, че договорът за наем е сключен за формално изпълнение на изискванията на закона. Поради това и на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ считат, че са налице основания за отказ да бъде издадена виза по реда на чл. 15, ал. 1 във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ. От ДАНС е представено Писмо рег. №М-10011 от 02.10.2025, в което се посочва, че съгласувателната процедура по подаденото от К. А. заявление за виза е осъществена от Териториалната дирекция „Национална сигурност“-гр. К., като е изразено положително становище в Националната визова информационна система за издаване на виза, т.к. апликантът не е бил идентифициран като заплахата за националната сигурност на Република България.

Постановен е оспореният отказ, връчен на К. А. на 22.08.2025г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"), от Съветник консул в Генералното консулство на Република България в И., Република Т., мотивиран с основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ - по данни на наемодателя, апликантът е пребивавал на адреса само веднъж, има ключ от жилището и лични вещи в него. При проверката е установено, че има още 4ма чужди граждани на адреса. Като мотиви е посочено, че има основателни съмнения за фиктивен договор за наем, тъй като се отписвали регистрираните на адреса чужденци.

Жалбата, по която е образувано настоящото съдебно производство, е подадена на 03.09.2025г. - в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ, от лице, чиито интереси са засегнати неблагоприятно.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира за установено от правна страна следното:

Жалбата е допустима-същата е подадена до съда от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. В жалбата, съгласно чл.10 ал.4 ЗЧРБ, са посочени нарушения на чл. 8 от ЕКПЧ. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи могат да се обжалват по реда на Административнопроцесуалния кодекс относно тяхната законосъобразност.

При разглеждане по съществото на спора, съдът намира, че жалбата е неоснователна, поради следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим. Видно от чл.9г от ЗЧРБ оправомощените от ръководителите в дипломатическите и консулските представителства лица могат да вземат решения по заявленията за издаване на визи. В тази връзка видно от приложената заповед №95-00-26 от 16.01.2025г., Министърът на външните работи упълномощава по т.4 съответните дипломатически и консулски представителства да се произнасят по заявленията за визи. Представена е и заповед №6 от 13.02.2025г. на Генералния консул в ГК в И., с която конкретно

упълномощава А. З., съветник, КДЛ.

В конкретния случай, жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, вид Д, като е заявил, че ще живее под наем в [населено място], [община]. За доказване на това обстоятелство е представен Договор за наем на недвижим имот.

Съгласно чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни, може да бъде издаден на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон. В разпоредбите на ал. 2 и ал. 3 е прието, че виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до една година и с право на пребиваване до 360 дни може да бъде издадена, когато това е предвидено в Наредбата по чл. 9е, ал. 1, като визата за дългосрочно пребиваване дава право на многократно влизане на територията на Република България в рамките на срока на нейната валидност.

Като правно основание за отказ на заявления вид виза е посочена нормата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Съгласно цитираната норма, се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

Всеки случай за издаване на виза се разглежда самостоятелно и компетентният орган постановява решението си, в случая отказ, въз основа на резултатите от извършените проверки и оценката на риска за конкретния кандидат.

Съгласно чл. 33, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, регистрираното заявление, представените документи и извършената проверка не предполагат задължително издаване на виза. Не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. Преценка за наличието на тези основания се прави от административния орган, компетентен да издаде, съответно да откаже издаването на исканата виза, като в случай, че прецени, няма пречка да извърши проверка на факти и данни, свързани с наличието на обстоятелства по чл. 10 от ЗЧРБ, в това число и да поиска информация и становище от ДАНС и дирекция "Миграция" МВР, с което административният орган преценява дали да се съобрази. В случая от група "Миграция" към ОД на МВР К., видно от писмо рег. УРИ 272р-22737/13.08.2025г. е изразено становище „отрицателно“ по искането за дългосрочна виза.

При мотивиране на отказа за издаване на виза, административният орган се е съобразил с изложеното становище от дирекция "Миграция" МВР и е мотивирал акта с него. В тази връзка е и съдебната практика, че не е необходимо да съвпадат по време издаването на административния акт и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото му издаване. Ако административният акт е издаден на основание на такива подготвителни документи, изложените в тях съображения са такива и за издаването на самия акт. В тази хипотеза попада и настоящият случай.

Обжалваният отказ е издаден при спазване на административнопроизводствените правила.

Съгласно чл. 9е от ЗЧРБ, условията и редът за издаване, отказ за издаване, анулирането и отмяната на визи и за определяне на визовия режим се определят с наредба на Министерския съвет, а условията и редът за съгласуване на заявленията за издаване на визи се определят с инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". В чл. 9ж, ал. 1 ЗЧРБ е посочено, че

за издаване на виза кандидатът подава попълнено и подписано заявление по образец, към което прилага документи, доказващи целта на пътуването.

В чл. 27, ал. 6 от Наредбата е предвидено, че определените по чл. 27, ал. 2 консулски длъжностни лица, преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, извършват проверка на декларираните данни и представените документи и задължително изпращат заявлението до Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс.

Съобразно чл. 30, ал. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР) – в относимата редакция към момента на постановяване на акта), според който консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Дирекция "К. отношения", въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност".

В случая е налице положително становище от ДАНС, но отрицателно становище на дирекция "Миграция" МВР.

Според настоящия съдебен състав, в хода на проведеното съдебно производство, жалбоподателят не обори изводите на административния орган, направени в оспорения отказ, в съответствие с дадените му указания по чл. 170, ал. 2 от АПК в определението за насрочване на делото.

По силата на чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

В разглеждания казус чужденецът не е мотивирал искането си за издаване на виза на някое от посочените основания. Не е ясно защо и за колко време смята да се установи в България, както и с какво ще се занимава и как ще се издържа, т.е. липсва ясна очертана цел, за това какви са истинските му намерения, налагащи издаване на виза за дългосрочно пребиваване.

Цитираното по-горе писмо на дирекция "Миграция" МВР обвързва консулското длъжностно лице относно установените при проверките факти, сочещи, че в случая за апликанта не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. След като страната не се справи с разписаната в закона и указана ѝ от съда доказателствена тежест, тя следва да понесе последиците от недоказването.

Цитираното становище на дирекция "Миграция" МВР, в писмо рег. УРИ 272р-22737/13.08.2025г., има силата на официален свидетелстващ документ, за установените в него обстоятелства. Не е оборен по никакъв начин извода, направен в становището на началник група „Миграция“, а именно, че жилището се представя на други чужденци, както и че договора за наем е сключен с цел формално изпълнение на изискванията на закона.

Следователно не се доказва твърдяното нарушение на чл. 8, нито на друго право на ЕКПЧ, което навежда за неосонвателност на депозиратната жалба.

Жалбоподателят не доказва нито в хода на административното, нито на съдебното производство истинската цел, условията и намеренията за пребиваването си в страната, поради което следва да се приеме, че административният орган правилно е отказал издаване на виза тип „D“. /В този см. Решение № 2280/2025г. по адм.д.8436/2024г., Решение № 3456/2023г. по адм.д.811/2023г., и двете по описа на ВАС/.

В заключение, от представените доказателствата, лицето не установява намерението си да се установи трайно в страната. Липсва убедително и достоверно доказване на целта и условията на заявеното пребиваване за престоя на оспорващия, както и че са налице съмнения апликанта трайно да се установи в страната, каквато е хипотезата на чл. 25, ал.1, т. 9 от ЗЧРБ. Този извод кореспондира с фактичката обстановка по делото. В тежест на апликанта е при условията на главно и пълно доказване да установи благоприятния за него факт по чл. 25, ал. 1, т. 9 ЗЧРБ и че желае да се установи трайно на територията на България, което също не е надлежно доказано. Подписването на договор за наем и представянето на декларация, че лицето може да се регистрира на адреса на жилището, което ще ползва под наем не доказва целта и условията за пребиваване. От съществено значение е и обстоятелството, че апликантът не доказва наличието на трайни връзки в страната, било то социални, културни или други, като представените от него документи и декларираните данни не доказват убедително целта и условията на заявеното от него пребиваване. Разпоредбата на чл. 8, § 1 ЕКПЧ регламентира правото на всеки на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. Според § 2 на чл. 8 ЕКПЧ намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. С посочената норма са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушаване на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. За всеки отделен случай следва да се прецени дали намесата е в съответствие с изискванията на чл. 8, § 2 ЕКПЧ, а именно дали е предвидена в закона, преследва легитимна цел и е необходима в едно демократично общество. Според практиката на ЕСПЧ член 8 не може да се тълкува като гарантиращ правото на определен вид разрешение за пребиваване, като за всеки конкретен случай следва да се преценява необходимостта и пропорционалността на намесата в правото на личен и семеен живот. Във връзка с горното, следва да се разгледа въпроса дали намесата в семейния живот на заявителя съответства на належаща обществена нужда и по-специално дали е пропорционална на преследваната легитимна цел, за да се приеме, че е необходима в едно демократично общество. В този смисъл е и адм. дело № 5534/2025г. на ВАС

По изложените съображения, съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалноправни разпоредби. Същият е издаден за целите, на основанията и по реда, установени от закона по смисъла на чл.4, ал.2 АПК и при спазване на принципа за съразмерност по чл.6, ал.2 АПК – без да засягат правата на лицето в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Ето защо, обжалваният отказ за издаване на виза е законосъобразен, поради което жалбата срещу него, като неоснователна, следва да бъде отхвърлена. С оглед изхода на спора, на ответника се дължат разноски. Предвид на факта, че такива не са поискани, съдът не дължи присъждането им.

Мотивиран от горното, Административен съд – София- град, I отделение, 4-и състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. А., гражданин на Република Т., [дата на раждане], притежаващ Паспорт № S35682128, издаден на 24.04.2023 г. от Република Т., валиден до 24.04.2027 г., чрез упълномощения адв. И. В. Т., член на С. адвокатска колегия, със съдебен адрес за връчване на съдебни книжа, уведомления и призовки: [населено място], [улица],

комплекс „П.“, секция „Д“, ет. 3, Офис № 45, срещу Отказ от 22.08.2025г. за издаване на виза вид „D“ от 3. при Генерално консулство на РБ в И., Р. по заявление № IST25017080V.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ